

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 8 mei 2018 met nummer RvVb/A/1718/0829
in de zaak met rolnummer 1617/RvVb/0267/A

Verzoekende partij	de heer Robert CLAES vertegenwoordigd door advocaten Sarah HOUBEN en Werner VANDIJCK met woonplaatskeuze op het kantoor te 3530 Houthalen-Helchteren, Ringlaan 18/2
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van LIMBURG vertegenwoordigd door de heer Tom ROOSEN
Tussenkommende partijen	1. de heer Guy VERBIEST 2. mevrouw Monique VERDUYCKT vertegenwoordigd door advocaat Nancy VANNUETEN met woonplaatskeuze op het kantoor te 2580 Putte, Lierbaan 209

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 22 december 2016 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 23 november 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Houthalen-Helchteren van 25 januari 2016 onontvankelijk verklaard.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partijen verzoeken met een aangetekende brief van 10 februari 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partijen met een beschikking van 13 maart 2017 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkommende partijen dienen een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. De tussenkommende partijen dienen een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 17 april 2018.

Advocaat Julie VAN LANDTSHEER *loco* advocaten Sarah HOUBEN en Werner VANDIJCK voert het woord voor de verzoekende partij.

De heer Tom ROOSEN voert het woord voor de verwerende partij.

Advocaat Soraya BOSMAN *loco* advocaat Nancy VANNUETEN voert het woord voor de tussenkomende partijen.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partijen dienen op 7 januari 2016 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Houthalen-Helchteren een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het regulariseren van het aanpassen van een vergund terras en een openlucht zwembad en van een tuinberging met afscheidingsmuur”* op een perceel gelegen te 3530 Houthalen-Helchteren, Zandstraat 15 met kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie C, nummer 0526E.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Hasselt-Genk’, vastgesteld met koninklijk besluit van 3 april 1979, in woongebied.

Het perceel ligt ook binnen de omschrijving van een vergunde niet-vervallen verkaveling ‘7063V12’ van 22 juni 1963.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 25 januari 2016 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partijen. Het college beslist:

“ ...

Motivering:

overwegende dat het ingediende bouwplan voor het aanpassen en wijzigen van een vergund terras en openluchtzwembad, samen met een tuinberging en afscheidingsmuur, geen aanleiding geeft tot een afwijking of wijziging van de niet vervallen verkaveling 7063V12, vergund op 22-06-1963 en latere wijzigingen;

overwegende dat op 23.10.2006 al een stedenbouwkundige vergunning is afgeleverd voor het oprichten van een terras en een openlucht zwembad, dossiernummer 2006/252;

aangezien de gewijzigde inplanting van het openlucht zwembad en het gewijzigd terras niet verboden is volgens de verkavelingsvoorschriften; dat ook de tuinberging en de afscheidingsmuur niet in strijd zijn met de voorschriften dat de algemene strekking van het plan en de bijhorende voorschriften geëerbiedigd blijven en dat het openlucht zwembad niet strijdig is met de goede ruimtelijke aanleg van het gebied;

overwegende dat de muur in betonblokken aan de zichtbaar blijvende rechter gevel wel moet worden afgewerkt met een esthetisch verantwoord gevelmateriaal (gevelsteen, bepleistering,);

overwegende dat de tuinruimte bij deze woning voldoende groot is om de oppervlakte en inplanting van het terras en het openluchtzwembad, samen met de tuinberging en afscheidingsmuur, te verantwoorden is; dat de inplanting van de constructies op voldoende ruime afstand (minimum 6 meter) van de perceelsgrenzen is voorzien zodat er geen privacyhinder wordt veroorzaakt t.o.v. de aanpalende woningen;

...”

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij een eerste maal op 29 juli 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij. De verzoekende partij tekent vervolgens op 24 augustus 2016 opnieuw administratief beroep aan bij de verwerende partij, met de uitdrukkelijke vraag om het beroep ingesteld op 29 juli 2016 in te trekken omdat er een materiële vergissing gebeurd is bij het versturen van het beroepschrift naar de aanvrager.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 18 oktober 2016 om dit beroep onontvankelijk te verklaren. De verzoekende partij wordt hierover schriftelijk gehoord. Zij stuurt op 31 oktober 2016 een replieknota, waarin zij de laattijdigheid van haar beroep betwist.

De verwerende partij verklaart het beroep op 23 november 2016 onontvankelijk. De verwerende partij beslist:

“ ...

Overwegende dat de gemachtigde ambtenaar in het attest van aanplakking verklaart dat het besluit houdende het verlenen van een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning op 1 februari 2016 werd aangeplakt;

Overwegende dat de laatste dag van de beroepstermijn 2 maart 2016 was; dat het beroep slechts op 24 augustus 2016 werd ingesteld; dat het beroep bijgevolg onontvankelijk is;

Overwegende dat het beroep niet is ingesteld binnen een termijn van 30 dagen ná de startdatum van de aanplakking van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen; dat hierdoor niet voldaan is aan de bepalingen van artikel 4.7.21.§3.3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (en latere wijzigingen, verder VCRO):

(...)

Overwegende dat beroeper bij aangetekend schrijven d.d. 18 oktober 2016 schriftelijk werd gehoord waarbij het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, houdende diens conclusie dat het beroep onontvankelijk is, aan beroeper werd overgemaakt; dat beroeper hierop heeft gerepliceerd dat het attest van aanplakking geen volwaardig bewijs is van de aanplakking omdat uit het dossier geen enkel vaststelling ter plaatse door de gemeentediensten zou blijken; dat beroeper hiermee bijkomende vereisten aan het attest van aanplakking toeschrijft die geen enkele basis hebben, noch in de VCRO, noch in enig uitvoeringsbesluit hierbij;

dat uit niets blijkt dat de gemeentesecretaris of diens gemachtigde niet aan hun wettelijke verplichtingen krachtens art. 4.7.19.§2. VCRO zouden voldaan hebben;

Overwegende dat volledigheidshalve dient vermeld te worden dat een eerder ingesteld beroep d.d. 29 juli 2016, door dezelfde beroeper tegen dezelfde beslissing, werd ingetrokken om de reden dat het afschrift van het beroepschrift, bestemd voor aanvrager van de vergunning, werd verstuurd naar het verkeerde adres;

Overwegende dat het besluit van het college van burgemeester en schepenen zijn rechtskracht behoudt;

...”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij voert aan dat zij als eigenaar en bewoner van het naastliggende perceel een persoonlijk en actueel belang en de vereiste hoedanigheid heeft om beroep in stellen.

Zo ondervindt zij hinder omdat werken geregulariseerd worden die in strijd zijn met de verkavelingsvoorschriften en waartegen klacht werd ingediend bij de Procureur des Konings. Met de vergunde werken leidt de verzoekende partij ernstige waardevermindering van haar eigendom en vermindering van het woongenot nu in de onmiddellijke en aanpalende omgeving in een bouwvrije strook werken en handelingen worden vergund met zichtbelemmering en verkokering tot gevolg.

2.

De verwerende partij betwist het belang niet.

3.

De tussenkomende partijen stellen dat de aannemingswerken onmogelijk voor een waardevermindering in hoofde van de verzoekende partij kunnen zorgen. Zij geven aan dat de betrokken constructies, zijnde het zwembad en het terras, reeds jaren aanwezig zijn in de tuin en deze op minstens 6m van de perceelsgrens zijn gebouwd. Verder is niet duidelijk wat de verzoekende partij met verkokering bedoelt. de tuinberging met afscheidingsmuur wordt op 6m van de perceelsgrens ingeplant en wordt met esthetisch verantwoord gevelmateriaal afgewerkt.

4.

De verzoekende partij voert in haar wederantwoordnota aan dat haar woning meer naar voren is ingeplant en lager gelegen is dan de woning van tussenkomende partijen. Door de "*supplémentaire uitbreiding*" van de woning met een twee meter hoge muur van 6m lang in een zone "*non aedificandi*" zal de woning van de tussenkomende partijen nog hoger en dreigender uitsteken boven de woning van verzoekende partij. Wanneer de tussenkomende partijen voorhouden dat onmogelijk waardevermindering kan optreden op het perceel van verzoekende partij, stelt zij dat voor de waardebepaling van een woning de omgeving mee in rekening wordt gebracht. Gelet op het feit dat in de bestreden beslissing de voorwaarde wordt opgelegd om de zichtbaar blijvende rechter gevel met esthetisch verantwoord gevelmateriaal af te werken, erkent deze voorwaarde het feit dat deze zijgevel zichtbaar blijft vanop het perceel van verzoekende partij en het woon- en leefgenot van de woning aantast.

5.

De tussenkomende partijen voegen in hun laatste schriftelijke uiteenzetting nog toe dat hun perceel niet werd opgehoogd en dat elke verwijzing hiernaartoe onterecht is. Verder schetsen zij de voorgaande geschiedenis en herhalen zij hun eerdere betoog.

Beoordeling door de Raad

Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.11, §1, eerste lid 3° VCRO in principe dat de verzoekende partij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist derhalve niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is.

Wel zal de verzoekende partij het mogelijk bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en redelijkerwijze aannemelijk maken dat er een risico bestaat dat zij de in haar verzoekschrift aangevoerde rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen van de bestreden vergunningsbeslissing kan ondervinden waarbij zij tevens dient aan te tonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing enerzijds en de aangevoerde hinder of nadelen anderzijds. Het vereiste van een belang bij het beroep mag niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze worden toegepast

In haar verzoekschrift situeert de verzoekende partij haar perceel ten aanzien van het betrokken bouwperceel. Uit de voorgelegde gegevens blijkt dat de woning van de verzoekende partij zich dichterbij de straatzijde (Zandstraat) situeert dan die van de tussenkomende partijen. De verzoekende partij maakt in haar uiteenzetting in het verzoekschrift voldoende aannemelijk dat zij mogelijke hinder en nadelen kan ondervinden van de te regulariseren werken. Zo voert de verzoekende partij aan dat de werken het zich belemmeren en verkokering tot gevolg zullen hebben. Het volstaat dat de verzoekende partij in het stadium van het onderzoek naar haar belang de aangevoerde hinderaspecten aannemelijk maakt.

De exceptie wordt verworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 4.7.21 §3, 3° VCRO.

De verzoekende partij stelt dat de vergunning nooit werd aangeplakt zodat de beroepstermijn nooit een aanvang heeft genomen. Zij merkt tevens op dat uit de chronologie van het administratief dossier blijkt dat de betekening van de vergunningverlening de betekening van de ontvankelijkheidsverklaring voorafgaat.

De verzoekende partij betoogt dat een gemeente bijzondere eigen vaststellingsplichten heeft ten aanzien van de aanplakking. In huidig dossier baseert de gemeente zich slechts op een foto die door de aanvrager wordt bijgebracht. Deze foto toont enkel een geschreven bericht achter een HERAS-draad. Nergens blijkt dat deze boven de beweerde brievenbus op het terrein van de aanvraag is bevestigd. Door het ontbreken van iedere andere weergave dan de foto, kan niet vastgesteld worden dat de foto genomen is *“op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft”*. Verder blijkt nergens uit dat de gemeente enige bewijskrachtige vaststelling heeft verricht om de foto op haar feitelijke juistheid te controleren.

Tot slot wijst de verzoekende partij op het feit dat het attest van aanplakking meer dan een maand na het verloop van de termijn is opgesteld, zodat hieraan weinig bewijskracht kan toegeschreven worden.

2.

De verwerende partij antwoordt dat zolang de Vlaamse regering geen bijkomende voorwaarden heeft verbonden aan de vereisten van de aanplakking enkel rekening kan gehouden worden met hetgeen bepaald staat in artikel 4.7.19 §2 VCRO. Verder rust de bewijslast over de onregelmatigheid van de aanplakking op de verzoekende partij. Zo dient zij concrete elementen aan te voeren die wijzen op de onregelmatigheid van de aanplakking, dan wel het attest van aanplakking. De enkele bewering dat de aanplakking onregelmatig was, volstaat niet. De stelling van verzoekende partij dat de diensten van de gemeente een eigen vaststellingsplicht zouden hebben is onjuist. Deze diensten kunnen op basis van een e-mail met als bijlage een foto van aanplakking oordelen dat de vergunningsbeslissing effectief werd aangeplakt. De verzoekende partij voert hiertegenover slechts ongestaafde beweringen aan zonder een concreet bewijs van niet-aanplakking of niet-conforme aanplakking bij te brengen.

3.

De tussenkomende partijen voegen hieraan toe dat het louter feit dat op het attest van aanplakking twee handgeschreven elementen toegevoegd zijn, niet betekent dat dit attest niet geldig is. Uit artikel 4.7.19 §2 VCRO blijkt dat de aanvrager zelf de gemeente op de hoogte moet stellen van de aanplakking, hetgeen ook gebeurd is. De foto die werd bijgevoegd door de aanvrager bij de mail gericht aan de diensten van de gemeente kan niet aanzien worden als een "*loutere bewering*". Verder vergist de verzoekende partij zich in het opstellen van een attest van aanplakking en het afleveren van een afschrift hiervan wanneer zij zegt dat het merkwaardig is dat een attest werd opgesteld op 4 april 2016, hoewel er op dat ogenblik geen enkele aanvraag van een belanghebbende zou zijn geweest. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat de tussenkomende partijen *in tempore non suspectu* de gemeente hebben verzocht tot antidatering of tot valsheid in geschrifte, laat staan dat de gemeente hierop zou ingaan.

4.

De verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota nog dat er voldoende concrete bewijzen voorhanden zijn die de onregelmatigheid van de aanplakking aantonen. De stelling dat de aanplakking gebeurde boven de brievenbus, laat in het ongewisse waar deze brievenbus zich bevindt. De verzoekende partij voegt foto's toe waaruit blijkt dat de woning van tussenkomende partijen twee in- en uitritten heeft, waarbij de brievenbus zich bevindt aan de achterzijde, daar waar de voorzijde van de uitrit uitgaat op de Zandstraat. Verder stelt de verzoekende partij nog dat de aanplakking gebeurde op een ander perceel dan waar de aanvraag betrekking op heeft, hierbij verwijzend naar het kadasterplan en het feit dat deze percelen elk een afzonderlijk lot betreffen van de verkaveling. Verder ontbreekt elke ruimtelijke situering bij de foto die bij de mail werd gevoegd.

Verder voert de verzoekende partij aan dat de vermeldingen op het attest van aanplakking *a posteriori* werden aangebracht. De handgeschreven vermeldingen tasten volgens haar de geldigheid en de bewijskracht van het attest aan. Opnieuw wordt verwezen naar het feit dat elke ruimtelijke situering op de foto ontbreekt. Verder voert de verzoekende partij aan dat een attest van aanplakking op verzoek van elke belanghebbende kan worden afgeleverd. In het administratief dossier is hiervan geen aanvraag terug te vinden. Het is niet duidelijk waarom dit attest dan op 4 april 2016 is opgesteld.

5.

De tussenkomende partijen volharden in hun betoog en voegen nog enkele foto's toe waaruit moet blijken dat de aanplakking wel degelijk is gebeurd ter hoogte van de brievenbus. De aanplakking werd correct aangebracht op de grens tussen de toegang van het terrein en de openbare weg. De verzoekende partij voegt met zijn voorwaarden extra voorwaarden toe die geen enkele wettelijke basis hebben.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij stelt in essentie dat de verwerende partij haar administratief beroep ten onrechte onontvankelijk heeft verklaard omdat de aanplakking van de verleende vergunning niet (minstens niet-conform) heeft plaatsgevonden.

Voorafgaandelijk stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting melding maakt van een vreemd tijdsverloop van de vergunningsprocedure in hoofde van het college van burgemeester en schepenen maar hieraan geen direct verder gevolg koppelt.

2.

De relevante artikelen 4.7.19, §2 VCRO en 4.7.21, §3, 3° VCRO luiden als volgt:

“Art. 4.7.19, §2. Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

“Art. 4.7.21, §3. Het beroep wordt op straffe van onontvankelijkheid ingesteld binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat: ...

3° voor wat betreft het beroep ingesteld door elke andere belanghebbende: de dag na deze van aanplakking.”

De voorbereidende werken (*Parl. St. VI. P.*, 2008-2009, stuk 2011, nr. 1, pp. 187-188, 557) stellen hierover het volgende:

“Uitgangspunt voor de berekening van de beroepstermijn voor derden-belanghebbenden

...

De bewijslast om aan te tonen dat de aanvrager aan zijn aanplakkingsplicht heeft verzaakt, berust bij de persoon die het beroep instelt. Meestal zal dat gebeuren aan de hand van middelen die een vrije bewijswaarde hebben en die dus door de deputatie moeten worden gewaardeerd, het gaat dan bvb. om getuigenverklaringen of aanwijzingen waaruit een feitelijk vermoeden kan worden afgeleid.

Het is wenselijk dat op de aanplakkingsplicht een degelijk gemeentelijk overheidstoezicht wordt geïnstalleerd.”

Het Grondwettelijk Hof overwoog daaromtrent het volgende (in arrest nr. 2011/8 dd. 27 januari 2011):

“B.13.3.3.4. Het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen, wat niet mogelijk is wanneer de aanvang van de beroepstermijn afhangt van de kennisneming van de beslissing door de verzoeker. Daarbij vermocht de decreetgever rekening te houden met het feit dat het gaat om hetzij grote projecten, waarvan genoegzaam bekend zal zijn dat de vergunning werd verleend, hetzij projecten waarvan de weerslag is beperkt tot de onmiddellijke omgeving van de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De decreetgever kon dan ook redelijkerwijs ervan uitgaan dat de aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de vergunningsbeslissing.

Bovendien dient de bevoegde burgemeester erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en attesteert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanplakking. Het gemeentebestuur dient op eenvoudig verzoek een gewaarmerkt afschrift van dat attest af te geven ... De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld (Parl. St., Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 181). Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt.

In de parlementaire voorbereiding van het decreet van 27 maart 2009 wordt eveneens gepreciseerd dat indien de aanplakking niet of niet correct geschiedt, dit «wordt [...] ' gesanctioneerd ' door middel van de beroepstermijnenregeling» ... Hieruit dient te worden afgeleid dat in dat geval de burgemeester de aanplakking niet vermog te attesteren, zodat de beroepstermijn geen aanvang neemt.”

3.

Uit de geciteerde artikelen volgt dat de VCRO voor derde belanghebbenden één vertrekpunt voorziet van hun vervaltermijn van dertig dagen om administratief beroep aan te tekenen tegen een vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen, met name de dag na deze van (regelmatige) aanplakking van de mededeling dat er (in eerste aanleg) een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd. Derhalve is (het bewijs van) de datum van (regelmatige) aanplakking cruciaal bij de beoordeling van de tijdigheid van het administratief beroep.

In zoverre de verzoekende partij als derde belanghebbende de (regelmatige) aanplakking betwist, en daarmee tevens de startdatum van haar beroepstermijn, draagt zij in beginsel de bewijslast. Zij moet aantonen dan wel aannemelijk maken dat de aanplakking niet geschiedde conform artikel 4.7.19, §2, lid 1 VCRO, dan wel niet op het tijdstip dat wordt vermeld in het attest van aanplakking conform artikel 4.7.19, §2, lid 3 VCRO. Zij dient daartoe concrete elementen aan te voeren die (kunnen) wijzen op de ontstentenis van een (regelmatige) aanplakking, dan wel van een geldig attest van aanplakking (vanaf een bepaalde datum).

Het attest van aanplakking in de zin van artikel 4.7.19, §2, lid 3 VCRO vormt een belangrijk bewijsmiddel om (de datum van) de (regelmatige) aanplakking aan te tonen, maar betreft niet het enige mogelijke bewijsmiddel, zoals onder meer blijkt uit de vaststelling dat artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO niet expliciet verwijst naar artikel 4.7.19, §2, lid 3 VCRO. De (datum van) (regelmatige) aanplakking kan desgevallend ook worden aangetoond dan wel worden betwist met andere

bewijsmiddelen die door verwerende partij moeten geëvalueerd worden. Dit kan onder meer noodzakelijk zijn indien de bewijswaarde van het attest van aanplakking (en de daarin opgenomen startdatum van aanplakking) op basis van andere (bewijs)stukken in vraag wordt gesteld, doordat de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde heeft nagelaten om een geldig (en bewijskrachtig) attest van aanplakking op te maken (waardoor de rechtszekerheid in het gedrang kan komen). De verzoekende partij trekt de bewijskracht van het attest van aanplakking in haar uiteenzetting in twijfel, maar voegt geen klacht met betrekking tot valsheid in geschrifte bij haar verzoekschrift bij, noch maakt zij aannemelijk waarom het attest gebrekkig zou zijn opgesteld. Het enkele gegeven dat handgeschreven toevoegingen zijn aangebracht, doen niets af aan de bewijswaarde van dit attest.

4.

De verzoekende partij betwist (als derde belanghebbende) dat er *in casu* vanaf 1 februari 2016 een (regelmatige) aanplakking gebeurde, zoals vermeld in het attest van aanplakking van 4 april 2016. Zij betwist de geldigheid van dit attest en stelt dat het attest niet geldt als bewijs van aanvang van haar beroepstermijn, gezien het louter zou zijn afgeleverd op basis van een mail die door de aanvrager werd verstuurd en de daarbij gevoegde foto. Zo ontbreekt elke ruimtelijke situering op de foto zelf, aldus verzoekende partij, en kan op basis van deze foto niet vastgesteld worden dat de aanplakking boven de brievenbus van het perceel van tussenkomende partijen werd aangebracht.

De bestreden beslissing overweegt onder meer het volgende inzake de aanvang van de beroepstermijn en de daarop gesteunde laattijdigheid van het administratief beroep van verzoekende partij:

“ ...

Overwegende dat beroeper bij aangetekend schrijven d.d. 18 oktober 2016 schriftelijk werd gehoord waarbij het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, houdende diens conclusie dat het beroep onontvankelijk is, aan beroeper werd overgemaakt; dat beroeper hierop heeft gerepliceerd dat het attest van aanplakking geen volwaardig bewijs is van de aanplakking omdat uit het dossier geen enkel vaststelling ter plaatse door de gemeentediensten zou blijken; dat beroeper hiermee bijkomende vereisten aan het attest van aanplakking toeschrijft die geen enkele basis hebben, noch in de VCRO, noch in enig uitvoeringsbesluit hierbij;

dat uit niets blijkt dat de gemeentesecretaris of diens gemachtigde niet aan hun wettelijke verplichtingen krachtens art. 4.7.19.§2. VCRO zouden voldaan hebben;

“ ...”

Op basis van de samenlezing van het attest van aanplakking en de foto die de tussenkomende partijen (als bewijs van de regelmatige aanplakking) voegen bij hun e-mail van 1 februari 2016, blijkt dat een mededeling dat de bestreden vergunning werd verleend door de tussenkomende partijen vanaf 1 februari 2016 regelmatig werd aangeplakt. Hoewel in het attest van aanplakking door de gemachtigde van de gemeentesecretaris duidelijker kon worden geformuleerd op welke manier de aanplakking werd gecontroleerd, maakt verzoekende partij (die terzake in beginsel de bewijslast draagt) aan de hand van de voorliggende stukken niet aannemelijk dat er *in casu* (vanaf 1 februari 2016) geen (regelmatige) aanplakking gebeurde. Haar beweringen inzake de ontstentenis van controle van de aanplakking die de opmaak van het attest van aanplakking voorafgaat, en inzake het niet bewijskrachtig karakter van de foto naar aanleiding van de opmaak van de staat van bevinding, overtuigen niet.

Ongeacht de discussie in hoeverre de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde (de regelmatigheid van) de aanplakking op 1 februari 2016 *‘ter plaatse’* heeft gecontroleerd, kon de gemachtigde van

de gemeentesecretaris *in casu* ook aan de hand van de bij de e-mail gevoegde foto verifiëren of de mededeling dat de bestreden vergunning werd verleend duidelijk zichtbaar en leesbaar werd aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. Artikel 4.7.19, §2, lid 2 VCRO verbindt geen concrete vormvereisten aan de plicht van de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde om erover te waken dat (tijdig en regelmatig) tot aanplakking wordt overgegaan, terwijl de door tussenkommende partijen bij hun e-mail bijgebrachte foto een duidelijk beeld geven van de (conforme) wijze waarop de mededeling is aangeplakt. Er worden door verzoekende partij geen elementen aangebracht op basis waarvan rechtmatige twijfel kan rijzen omtrent de representativiteit van deze foto. De verzoekende partij voert evenmin elementen aan op basis waarvan twijfel kan rijzen of de betreffende mededeling gedurende een periode van dertig dagen duidelijk zichtbaar en leesbaar werd aangeplakt. In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij dat de brievenbus van de tussenkommende partijen zich niet rechtstreeks aan de Zandstraat bevindt. Nochtans blijkt uit de foto's en documenten die door de tussenkommende partijen worden bijgebracht dat hun brievenbus (en deurbel) zich beide aan de openbare weg bevinden, zodat niet verweten kan worden dat de aanplakking op onrechtmatige wijze werd aangebracht. Wanneer de foto's die door de tussenkommende partijen worden bijgebracht in hun laatste schriftelijke uiteenzetting en de foto waaruit de aanplakking moet blijken met elkaar worden vergeleken, blijkt dat de aanplakking inderdaad ter hoogte van de brievenbus is gebeurd. In zoverre de verzoekende partij in haar wederantwoordnota aanhaalt dat de aanplakking plaatsvond ter hoogte van een perceel dat geen deel uitmaakt van de aanvraag, geeft zij hiermee bovendien een nieuwe draagwijdte aan het middel, wat niet kan worden aangenomen.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Gelet op de vaststellingen gedaan in het eerste middel, dient het tweede middel niet meer te worden onderzocht, daar dit geen invloed heeft op de vaststaande lattijdigheid van het ingediende beroepschrift.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Guy VERBIEST en mevrouw Monique VERDUYCKT is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partij, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 200 euro, ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor 100 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 8 mei 2018 door de zevende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zevende kamer,

Kengiro VERHEYDEN

Marc VAN ASCH